

OVERWEGING HET STEIGER

Zondag 25 november 2018, Christus Koning, jaar B

Dan. 7,13014 / Openb. 1, 5-8 / Joh. 18, 33b-37

Voorganger: Magda Verheijen

Beste mensen hier bijeen,

Het was misschien wel makkelijker voor ons geweest als de feestelijkheden van vorige week in **dit** weekend hadden plaatsgevonden; want in het liturgisch jaar is deze zondag, de laatste zondag, een grote feestdag. Niet zomaar een feest, maar een allround feest; een feest dat ons overspoelt en ons doet beseffen dat er, eens, ooit, een glorie zal zijn die wij goed niet bevatten, laat staan goed kunnen omschrijven.

Het zou makkelijker (passender?) zijn geweest, want in een en hetzelfde weekend werd een dominicaan tot diaken gewijd, een andere dominicaan tot priester gewijd, en tenslotte ontving ook nog iemand onder ons een pauselijke onderscheiding, ja, dan is dat toch de kerk op haar best!

Iets van de glorie waarover wordt geschreven in de Schriften, heeft ons allen aanwezig zeker ook aangeraakt, een zweem van glorieuzere tijden was zichtbaar, al was het maar voor even.

Het geeft weer moed om, midden in turbulente tijden, overspoeld door onzekerheid, machteloos door ontwikkelingen die de kerk en ook onze parochie in het hart treffen, verder te gaan. Verder, een onzekere toekomst tegemoet.

En laten we eerlijk zijn, we houden niet zo van onzekerheid. Je weet niet welke kant je op moet kijken, waar je je op moet richten. Het is frustrerend. En het maakt dat mensen zich tegen mensen richten...

En dat is niet goed!

Maar goddank, zo af en toe sijpelt er iets door onze frustratie en woede heen: het prachtige gebeuren van vorige week, een preek van een jonge priester (neomist) die daarin ons een paar woorden van Leonard Cohen voorhoudt: (vrij vertaald):" juist in de rafels, gaten en kieren van het zeer onvolmaakte menselijk bestaan heen kruipt God naar binnen..."

Deze éne zin heeft mij de hele afgelopen week bezig gehouden; ik heb de woorden ervan om - en omgekeerd: welk een inzicht, hoe Bijbels, hoe troostend en vooral; hoe waar is dit!

Want hebben wij dat niet allemaal wel eens, in onze diepste ellende, een onverklaarbare nabijheid mogen ervaren? Als je het helemaal niet meer wist, als je erdoor zakte van droefenis, en geen kant meer op kon, als je je diep schuldig wist en had gebroken met alles en iedereen, als je zo eenzaam en onbegrepen was dat een klacht woordeloos opsteeg, dan, dan kon er, als in een flits, iets lichts aankloppen, dan was er ineens iemand, al dan niet met hoofdletter aangeduid, die naast je ging staan...

Het is lastig, soms onaanvaardbaar, maar de slinger gaat heen en weer, het hoort bij ons onvolmaakte menszijn, het hoort bij ons gebrekkig gelovig zijn.

Uit de lezingen van vandaag stijgt een zelfde wankelmoedigheid op: Daniël ziet de Messias in heerlijkheid op de wolken komen, wanneer Israël hem waardig is; dat dan weer wel. M.a.w.: mensen moeten er eerst voor open staan; mensen hebben de macht ontvangen om het visioen tot werkelijkheid te laten worden. Wat Daniel zag blijkt echter niet meer of minder dan een visioen, want elders in de Schrift wordt gesproken over een arme mens, rijdend op een ezeltje. De christelijke traditie identificeert uiteindelijk deze gestalte met Christus. En daarop borduurt de tweede lezing verder: "Zie, Hij komt met de wolken ..." maar tegelijk worden allen die Hem doorstoken hebben genoemd; want elk oog zal Hem aanschouwen. Wederom een dubbelheid in deze tekst; de vorst van de koningen der aarde is doorstoken, gehangen aan het kruis, een vernederende dood tegemoet gaand.

Zijn bloed vloeit, en bloed staat synoniem voor: leven. Wie bijvoorbeeld bloeddonor is of mocht zijn, realiseert zich dat wel tijdens na het inbrengen van de naald: jouw bloed kan een ander redden.

En er zijn mythische opvattingen over bloed; volgens het Eerste testament reinigt bloed; het verzoent, heiligt en weert kwaad af. (in die context worden het offeren van dieren ook meer begrijpelijk).

In de Evangelielezing wordt de chaos rondom het begrip koningschap compleet: Pilatus begrijpt het niet meer; en Jezus spreekt over een koningschap dat buiten alle kaders van bestuurlijk denken valt.

Een koningschap dat ook in onze denkwereld moeilijk inpasbaar is. Als Cohen gelijk heeft, gaat het helemaal niet over macht, pracht, heersen en gloriëren. Als hij gelijk heeft, gaat het juist om de dieptepunten in ons bestaan, die wij allemaal, helaas, meemaken.

Het gaat om het koningschap dat diep in ons allen verborgen zit, en dat slechts oplichten kan door de aanwezigheid van

Zo zegt Jezus tegen Pilatus niet: 'Ja, ik ben Koning', maar eigenlijk staat er: "U zegt, dat ik koning ben..."

Het erkennen van Jezus als meest koninklijke mens moet van anderen komen. Anderen die Jezus' waarheid hebben gezien als gids en als weg naar de Allerhoogste.

Zo kantelt weer alles. Zo kantelt het ons, ten goede.

Wij zijn gemaakt naar Gods beeld en gelijkenis; wij dragen allen een vonk koningschap in ons. Aan ons is de macht gegeven om ons koninklijk te gedragen en respect te tonen aan ieder ander.

Aan ons is de macht gegeven om werkelijk de schepping te vervolmaken, en dat mag de opdracht heten voor ons mensen om nu en in de nabije toekomst de aarde te redden van de ondergang; het herscheppen van deze wereld tot een oord waar iedereen mag en kan leven...

En ik voorspel u: dat zal met bloed, zweet en tranen gepaard gaan, dat wel... maar Hij zal, juist dan, bij ons zijn...

Amen.